

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 31D/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9621200053
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Reisenauerová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9621200053.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zdenky Reisenauerovej, sudcov Mgr. Michala Novotného a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD. a prísediacich sudcov JUDr. Stanislava Gaňu, PhD., a doc. JUDr. Martiny Jánošíkovej, Ph.D., v disciplinárnej veci proti disciplinárne obvinenému: S.. Š. H., R.. X. K. XXXX, U.P. XX, D., pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 30. júna 2017 (navrhovateľ: predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), o odvolaní disciplinárne obvineného proti rozhodnutiu bývalého disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Ds 7/2015 z 28. januára 2020 takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 318 ods. 1 v spojení s § 283 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. (disciplinárneho súdneho poriadku) zamietá návrh disciplinárne obvineného na prerušenie disciplinárneho konania a podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky podľa čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky.
II. Podľa § 46 ods. 5 D. s. p. rozhodnutie bývalého disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Ds 7/2015 z 28. januára 2020 mení tak, že podľa § 27 ods. 5 D. s. p. disciplinárne konanie prerušuje.

odôvodnenie:

Disciplinárny senát zriadený podľa § 119 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 30. novembra 2021 rozhodnutím sp. zn. 3 Ds 7/2015 z 28. januára 2020 s využitím § 124 ods. 1 písm. c) cit. zák. zastavil disciplinárne konanie proti disciplinárne obvinenému pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) cit. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2017, ktorého sa mal dopustiť v podstate tým, že ako sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa podieľal na vydaní rozsudku dovolacieho súdu sp. zn. X Tdo X/XXXX, ktorým bol zrušený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu C. J. sp. zn. X T X/XXXX výlučne preto, že tento rozsudok vydal sudca okresného súdu K. C., ktorý mal byť podľa dovolacieho súdu vylúčený z úkonov trestného konania, pretože bol predtým v Českej republike odsúdený za úmyselný trestný čin, hoci takýto záver dovolacieho súdu je zjavne svojvoľný, nezodpovedá platnej právnej úprave a ani písomné vyhotovenie rozsudku, ktoré podpísal disciplinárne obvinený, neobsahuje relevantné dôvody pre záver, že sudca okresného súdu mal byť z vykonávania úkonov vylúčený, ale obsahuje dôvody, ktoré svedčia o zjavnom prekročení právomoci dovolacieho súdu, pričom v dôsledku tohto konania bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený obvinený, čo vyvolalo obavy z ďalšieho páchania trestnej činnosti a negatívne reakcie verejnosti proti celému súdnictvu v Slovenskej republike.

2. Disciplinárny senát vyšiel z oznámenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že uplynutím 31. decembra 2019 disciplinárne obvinenému zanikla funkcia sudcu podľa § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom od 15. októbra 2019. Zánik funkcie podľa § 124 ods. 1 písm. c) cit. zák. bránil pokračovaniu disciplinárneho konania a musel viesť k jeho zastaveniu.

3. Včas podaným a doplneným odvolaním sa disciplinárne obvinený domáha, aby odvolací disciplinárny senát toto uznesenie zrušil a sám prerušil konanie alebo vec vrátil disciplinárnemu senátu. Úvodom namietol, že jeho funkcia sudcu nezankla, ale je len prerušená podľa § 24 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., keďže poberá starobný dôchodok. Nebolo mu doručené žiadne rozhodnutie alebo oznámenie o zániku funkcie, ktoré je vo všeobecnosti podmienkou zániku tohto statusu. Novela § 19 zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého sa za vzdanie funkcie považuje aj podpísanie vyhlásenia, v ktorom sudca vyjadrí súhlas so svojou kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany alebo politického hnutia vo voľbách do národnej rady, nadobudla účinnosť 19. októbra 2019. Disciplinárne obvinený svoje vyhlásenie, ktorým udelil takýto súhlas strane C., urobil 7. októbra 2019, teda pred jej účinnosťou. Nemožno ju teda aplikovať retroaktívne na jeho prípad. Citované ustanovenie považuje tiež za rozporné s čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Táto novela diskriminuje sudcov na rozdiel od iných štátnych zamestnancov, keďže bezdôvodne bráni sudcom využívať právo byť volený. Novela bola otvorene namierená proti disciplinárne obvinenému, čo je podľa neho v právnom štáte neakceptovateľné. Neexistuje dôvod, prečo je takýto dôsledok spojený práve s kandidatúrou do národnej rady, resp. Európskeho parlamentu. Možné zamedzenie súbežnému vykonávaniu dvoch funkcií nie je argument, pretože funkcia sudcu sa voľbou za poslanca prerušuje, teda ich nemožno vykonávať naraz. Rovnakou logikou by sa sudcom mohlo zakázať aj uplatňovanie aktívneho volebného práva, lebo aj tým sudca vyjadruje politický názor. Rovnako by sa sudca nemohol stať sudcom ústavného súdu, lebo aj toho volí politický orgán - národná rada. Novela nerešpektuje judikatúru ústavného súdu k čl. 145 ods. 2, čl. 77 ods. 1, čl. 103 ods. 4 ústavy. Ústava rozlišuje funkciu sudcu a výkon funkcie sudcu a počíta s tým, že sa sudca môže stať poslancom. Nerešpektuje sa ani úprava v čl. 146 ústavy a ani judikatúra k čl. 30 ods. 4 ústavy. Okrem citovaných ustanovení je novela aj v rozpore s čl. 141 a 144 ústavy a čl. 6 Dohovoru o ochranu ľudských práv a základných slobôd. Preto disciplinárne obvinený zastáva názor, že funkcia mu nemohla zaniknúť. Pre prípad pochybností disciplinárne obvinený navrhol, aby sa disciplinárny súd obrátil na ústavný súd s návrhom na vyslovenie nesúladu právnych predpisov.

4. Predmetom konania je odvolanie, ktoré podal disciplinárne obvinený proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu v disciplinárnom konaní proti sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020. Podľa § 46 ods. 5 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (disciplinárny súdny poriadok) platí, že ak bolo v disciplinárnom konaní proti sudcovi do 30. novembra 2021 proti disciplinárnemu rozhodnutiu doterajšieho disciplinárneho orgánu podané odvolanie, o odvolaní rozhodne disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu podľa Disciplinárneho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia disciplinárny senát preskúmal správnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu, ktorý mu predchádzal (§ 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p.).

5. Disciplinárne obvinený spochybňuje záver z napadnutého rozhodnutia, že mu funkcia sudcu zanikla k 31. decembru 2019. Bývalý disciplinárny senát vyšiel z ustanovenia § 19 zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého sa sudca môže funkcie sudcu vzdať písomným oznámením prezidentovi. Funkcia sudcu v takom prípade zaniká uplynutím kalendárneho mesiaca, v ktorom bolo písomné oznámenie o vzdaní sa funkcie doručené prezidentovi. Za vzdanie sa funkcie sudcu sa považuje aj podpísanie vyhlásenia, v ktorom sudca vyjadří súhlas so svojou kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany alebo politického hnutia vo voľbách do (okrem iného) národnej rady. V prípade podľa predchádzajúcej vety je Štátna komisia pre voľby a kontrolu financovania politických strán povinná doručiť prezidentovi kópiu vyhlásenia sudcu, v ktorom sudca vyjadří súhlas so svojou kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany alebo politického hnutia do piatich dní odo dňa, keď jej bola doručená kandidátna listina. Doručenie vyhlásenia sudcu prezidentovi sa považuje za doručenie vzdania sa funkcie sudcu prezidentovi pre účely prvej vety. Tretia (zvýraznená) a ďalšie vety boli do citovaného § 19 vložené zákonom č. 282/2019 Z. z., ktorý bol schválený 10. septembra 2019, v Zbierke zákonov Slovenskej republiky vyhlásený 26. septembra 2019 a účinnosť nadobudol 15. októbra 2021. Ako je zrejmé, zákon v citovanom ustanovení - v rozpore s tvrdením disciplinárne obvineného - nepredpokladá, že by zánikom funkcie bolo akékoľvek oznámenie prezidentky alebo iného orgánu dotknutému sudcovi; funkcia sudcu totiž v tomto prípade zaniká tým, že nastanú zákonné podmienky jej zániku.

6. Bývalému disciplinárnemu senátu by bolo možné vytknúť, že pri svojom rozhodovaní vyšiel len z oznámenia ministerstva spravodlivosti o tom, že disciplinárne obvinenému zanikla funkcia sudcu. Disciplinárne obvinený však k odvolaniu pripojil listinný dôkaz - vyhlásenie, podľa obsahu ktorého dáva súhlas s kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany C. vo voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky 29. februára 2020. Toto vyhlásenie je datované v Bratislave 7. októbra 2019 a je vlastnoručne podpísané disciplinárne obvineným. Zároveň je k nemu pripojená osvedčovacia doložka JUDr. JO., notárky so sídlom v Nitre, datovaná takisto v Bratislave 7. októbra 2019, ktorá osvedčuje pravosť podpisu disciplinárne obvineného, ktorého totožnosť zistila zákonným spôsobom a ktorý listinu pred ňou vlastnoručne podpísal. Z toho disciplinárne obvinený uzatvára, že listinu podpísal 7. októbra 2019, teda ešte skôr, než zákon č. 282/2019 Z. z. nadobudol účinnosť, takže ustanovenia tohto zákona (t. j. novelizovaný § 19 zákona č. 385/2000 Z. z.) naňho vôbec nemožno retroaktívne aplikovať.

7. Zo znenia citovaného ustanovenia je však zrejmé, že vyhlásenie o súhlase s kandidatúrou je určené na to, aby bolo pripojené ku kandidátnej listine politickej strany alebo politického hnutia podľa § 50 ods. 4 zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva. Toto vyhlásenie ku kandidátnej listine pripája politická strana alebo politické hnutie, ktoré podávajú kandidátnu listinu zapisovateľovi Štátnej komisii pre voľby a kontrolu financovania politických strán (§ 50 ods. 1 cit. zák.). Vyhlásenie kandidáta sa tak vzťahuje k určitým vyhláseným voľbám a svoj účel napĺňa až potom, čo boli takéto voľby vyhlásené a čo v nich bolo politickým stranám a politickým hnutiam umožnené podávať kandidátne listiny. Voľby do národnej rady v roku 2020 vyhlásil predseda národnej rady svojím rozhodnutím zo 4. novembra 2019, ktoré bolo v zbierke zákonov vyhlásené 5. novembra 2019 pod č. 351/2019 Z. z. Až týmto okamihom sa politickým stranám a politickým hnutiam otvorila možnosť podávať kandidátne listiny a až týmto okamihom bolo nutné predkladať štátnej komisii vyhlásenia kandidátov o súhlase s ich kandidatúrou. Disciplinárne obvinený svoje vyhlásenie podpísal 7. októbra 2019, teda v čase, keď nielenže neboli voľby do národnej rady vyhlásené, ale politické strany a politické hnutie ešte ani nemohli podávať kandidátne listiny. Táto možnosť sa im otvorila až 5. novembra 2019, teda takmer mesiac potom, čo disciplinárne obvinený svoje vyhlásenie podpísal.

8. Disciplinárne obvinený tak až do okamihu vyhlásenia volieb žiadne takéto vyhlásenie podpisovať nemusel. Pokiaľ tak urobil, mohol urobiť potrebné opatrenia, aby sa takéto vyhlásenie politickej strane C. dostalo až po vyhlásení volieb, teda až v okamihu, kedy bude podávať kandidátnu listinu. Rovnako mohol disciplinárne obvinený toto svoje vyhlásenie odvolať po nadobudnutí účinnosti zákona č. 282/2019 Z. z. Disciplinárne obvinený tak mohol po nadobudnutí účinnosti tohto zákona až do okamihu, keď bolo jeho vyhlásenie použité ako príloha kandidátnej listiny, urobiť viaceré opatrenia, aby jeho vyhlásenie nenaplnilo svoj účel. Neurobil tak a jeho vyhlásenie bolo predložené štátnej komisii až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 282/2019 Z. z., teda po 15. októbri 2019. Ústavný súd už v skutkovo identickej situácii dospel k záveru, že sťažovateľ (tu: disciplinárne obvinený) v čase predloženia svojho vyhlásenia štátnej komisii vedel o následkoch tohto predloženia a o tom, že s jeho predložením je spojený zánik funkcie sudcu a musel byť s týmito následkami uzrozmenný. Nemôže ísť teda o retroaktívne pôsobenie novely vykonanej zákonom č. 282/2019 Z. z., ako to tvrdí sťažovateľ. Dátum uvedený vo vyhlásení, ktorý sťažovateľ podpísal 7. októbra 2019, teda pred účinnosťou novely vykonanej zákonom č. 282/2019 Z. z., nemá v tomto kontexte žiadnu relevanciu. Preto je správny výklad, že rozhodujúcim okamihom je doručenie vyhlásenia štátnej komisii (porov. uznesenie sp. zn. II. ÚS 349/2021). K tomuto predloženiu nesporne došlo až po vyhlásení volieb do národnej rady 5. novembra 2019, teda aj po 15. októbri 2019. V dôsledku toho aplikáciu § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. na disciplinárne obvineného nemožno považovať za retroaktívnu.

9. Pokiaľ sa § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. na disciplinárne obvineného aplikuje v znení účinnom od 15. októbra 2019, disciplinárne obvinený namieta jeho rozpor s viacerými ustanoveniami ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a žiada, aby sa disciplinárne konanie prerušilo a podal sa návrh ústavnému súdu podľa čl. 125 ústavy. Najvyšší správny súd tu predovšetkým pripomína, že na rozdiel od disciplinárnych senátov zriadených § 119 zákona č. 385/2000 Z. z. je riadnym súdom v zmysle čl. 141 ústavy a jeho sudcovia sú riadnymi sudcami Slovenskej republiky ustanovení do funkcie podľa čl. 145 ústavy. Títo sudcovia sú tak podľa čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy viazaní ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 5 a zákonmi; v prípade, že zistia, že medzi týmito predpismi, ktoré sa majú v prerokúvanej veci použiť, je nesúlad, môžu podať návrh ústavnému súdu. V nadväznosti na to § 283 ods. 5 Tr. por., ktorý sa podľa § 318 ods. 1 Tr. por. použije aj na konanie o odvolaní, ustanovuje, že súd preruší trestné stíhanie (t. j. disciplinárne konanie) aj vtedy, ak sa domnieva,

že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

10. Už citované ustanovenia, ktoré sa podľa § 4 D. s. p. majú použiť aj v konaní o odvolaní podľa § 46 ods. 5 D. s. p., tak už svojím znením obmedzujú možnosť disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu podať návrh ústavnému súdu. Tieto ustanovenia totiž pripúšťajú takýto návrh len vtedy, ak ide o právny predpis, ktorý je rozhodujúci pre rozhodovanie o vine a treste. V tu prerokovanej veci však disciplinárne obvinený žiada, aby najvyšší správny súd podal návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia, ktoré upravuje osobný status disciplinárne obvineného, teda jeho postavenie sudcu. Novšia judikatúra ústavného súdu (porov. napr. uznesenia sp. zn. PL. ÚS 5/2021 alebo PL. ÚS 3/2022) však v súvislosti s oprávnením všeobecného súdu podať návrh na vyslovenie nesúlady právnych predpisov priamo na základe čl. 144 ods. 2 ústavy vychádza z mimoriadne úzko chápanej podmienky prejudiciality, teda použiteľnosti napadnutej právnej normy v konaní pred súdom. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že právne účinky derogačného nálezu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy sú orientované (v zásade) pro futuro (ex nunc). Vyplýva to z čl. 125 ods. 3 a 6 ústavy, ktorého zákonným odrazom je § 91 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Ide o mechanizmus, ktorý po strate účinnosti normatívneho textu zasiahnutého nesúladom právnych predpisov (teda po pominutí spôsobilosti byť normatívnym podkladom pre tvorbu právnych vzťahov), keď taká strata nastáva (až a práve) dňom vyhlásenia derogačného nálezu ústavného súdu v zbierke zákonov (nie skôr, resp. spätne, teda ex tunc), predpokladá až následné zosúladenie právnych predpisov, a to legislatívnou činnosťou orgánov, ktoré derogačným nálezom ústavného súdu zasiahnuté právne predpisy vydali. Taká zosúlaďovacia zmena (alebo prijatie nového) právneho predpisu nadobudne účinnosť (štandardným spôsobom) až po jej prijatí, najskôr dňom vyhlásenia novoprijatého právneho predpisu v zbierke zákonov. Popísaný a ústavou v čl. 125 ods. 3 kognitne ustanovený mechanizmus (nepodliehajúci modifikácii rozhodnutím ústavného súdu) neodôvodňuje prijať záver o retroaktívnom pôsobení derogačného nálezu ústavného súdu ani diferencovať účinky takého nálezu podľa návrhového subjektu (inak v prípade ostatných aprobovaných navrhovateľov a inak v prípade všeobecného súdu). Aj celkovo akákoľvek ústavne konformná úvaha o prípadných spätných účinkoch normatívnej zmeny právneho predpisu (zmenu generovanú derogačným nálezom ústavného súdu nevynímajúc) musí mať explicitnú, ústavnú alebo zákonnú oporu (pozri aj PL. ÚS 1/2018). Samotná ústava počítá so spätnými účinkami len v oblasti trestného zákonodarstva, a to v jej čl. 50 ods. 6. Parciálne modifikované prvky takých účinkov sú (avšak bez použiteľnosti v posudzovanom prípade) upravené v § 93 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z., a to na účel kompenzácie skoršieho pôsobenia normatívnych účinkov právneho predpisu, ktorý sa následne v dôsledku vyhlásenia derogačného nálezu ústavného súdu ocitol (celkovo alebo čiastočne) v pozícii nesúlady s právnym predpisom vyššej právnej sily. Konštrukciu vykonávacej zákonnej úpravy je zároveň vyjadrené rozhranie medzi účinkami derogačného nálezu ústavného súdu pre obdobie po jeho vyhlásení (na základe čl. 125 ods. 3 ústavy, resp. § 91 ods. 1 a zároveň aj § 92 zákona č. 314/2018 Z. z. sú také účinky upravené v § 91 ods. 2 cit. zák. ako konštantný zosúlaďovací postup a v § 91 ods. 3 tohto zákona ako variabilný normatívny mechanizmus) a na obdobie pred vyhlásením derogačného nálezu ústavného súdu, keď ide o špecifické výnimky pre inak (generálne) nedotknuté právne vzťahy, ktoré vznikli v tomto skoršom období (osobitné ustanovenia jednak § 93 ods. 1 a jednak § 93 ods. 2 cit. zák.).

11. Vychádzajúc z uvedených záverov ústavného súdu, účinky ustanovenia § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom od 15. októbra 2019 už vo vzťahu k disciplinárne obvinenému nastali. Disciplinárne obvinený za účinnosti tohto zákona účinne urobil vyhlásenie, s ktorým citované ustanovenie spájalo účinky vzdania sa funkcie sudcu. Štátna komisia pre voľby a kontrolu financovania politických strán toto vyhlásenie predložila prezidentovi Slovenskej republiky, na základe čoho podľa citovaného ustanovenia funkcia sudcu disciplinárne obvinenému zanikla posledným dňom kalendárneho mesiaca, kedy bolo vyhlásenie prezidentovi predložené. Disciplinárne obvinenému takýmto spôsobom zanikla funkcia sudcu 31. decembra 2019 v dôsledku vtedy platného a účinného ustanovenia § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. Závery citovanej judikatúry ústavného súdu sú celkom zrejmé v tom, že ak by aj ústavný súd derogoval časti tohto ustanovenia doplnené zákonom č. 282/2019 Z. z., taká derogácia by mala účinky len do budúcnosti. Preto by sa nedotkla účinkov, ktoré na základe tohto ustanovenia už nastali pred jeho derogáciou ústavným súdom, teda ani účinkov, ktoré malo na funkciu sudcu disciplinárne obvineného.

12. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší správny súd k záveru, že v danej veci neprichádza - s ohľadom na aktuálnu judikatúru ústavného súdu - do úvahy jeho aktívna legitímácia na podanie návrhu podľa čl. 125 ústavy, ktorým by sa domáhal vyslovenia nesúladu časti § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. doplnených zákonom č. 282/2019 Z. z. s ústavou a dohovorom. Preto nie je možné na tento účel disciplinárne stíhanie prerušiť a takýto návrh podať, a tak najvyšší správny súd s použitím § 283 ods. 5 v spojení s § 318 ods. 1 Tr. por. a § 4 D. s. p. tento návrh zamietol.

13. Najvyšší správny súd tak musí akceptovať, že ustanovenie § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom od 15. októbra 2019 sa stalo a zostalo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a že ním podľa čl. 144 ods. 1 ústavy je viazaný a musí z neho pri svojom rozhodovaní vychádzať. Za daného stavu tak zostáva uzavrieť, že bývalý disciplinárny senát správne ustálil, že na základe vtedy platného a účinného § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárne obvinenému funkcia sudcu zanikla 31. decembra 2019. Podľa § 124 ods. 1 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021 disciplinárny senát v takom prípade nemal inú možnosť, než konanie zastaviť. Napadnuté rozhodnutie disciplinárneho senátu tak v čase jeho vydania zodpovedalo zákonu. Odvolaním disciplinárne obvineného však toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, a tak disciplinárne konanie nebolo právoplatne skončené ani do 30. novembra 2021. To podľa § 46 ods. 1 D. s. p. viedlo k tomu, že sa takéto disciplinárne konanie musí dokončiť podľa Disciplinárneho súdneho poriadku, a podľa už citovaného § 46 ods. 5 D. s. p. sa musí podľa tohto zákona postupovať aj pri rozhodovaní o odvolaní. Podľa judikatúry k rozhodovaniu o odvolaní v trestnom konaní musí odvolací súd rozhodovať podľa stavu, ktorý tu je v čase jeho rozhodovania, aj keď v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bol stav iný (porov. napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 5/2011, judikát R 11/2013; podobne pre rozhodovanie nadriadeného orgánu o sťažnosti uznesenie sp. zn. Ntv-II 215/94, judikát R 16/1995). Keďže podľa § 4 D. s. p. sa v disciplinárnom konaní primerane použijú aj ustanovenia o odvolaní, niet dôvodu, prečo by sa nemala aplikovať aj citovaná judikatúra.

14. Podľa § 27 ods. 5 D. s. p. sa disciplinárne konanie prerušuje okrem iného vtedy, ak disciplinárne obvinenému zanikla funkcia vzdaním sa. Podľa citovaného § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. sa vyhlásenie o súhlase s kandidatúrou považuje práve za vzdanie sa funkcie, v dôsledku čoho sa aj na tento prípad vzťahuje citovaný § 27 ods. 5 D. s. p. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že zákonodarca s účinnosťou od 1. decembra 2021 zmenil účinky, ktoré má vzdanie sa funkcie na prebiehajúce disciplinárne konanie. Kým podľa § 124 ods. 1 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. účinného do 30. novembra 2021 viedlo vzdanie sa funkcie k zastaveniu konania, podľa uvedeného § 27 ods. 5 D. s. p. účinného od 1. decembra 2021 už vedie len k prerušeniu konania. Účinnosťou tohto ustanovenia sa tak pôvodná absolútna prekážka disciplinárneho konania zmenila na prekážku relatívnu. Pôvodné rozhodnutie, ktoré z dôvodu tejto prekážky zastavilo disciplinárne konanie, tak podľa novej právnej úpravy - ustanovenia § 27 ods. 5 D. s. p. nemôže obstať. Na jeho miesto tak musí nastúpiť rozhodnutie zodpovedajúce novej zákonnej úprave, ktoré jasne vyjadrí zmenu pôvodných účinkov, ktoré so vzdaním sa funkcie sudcu spájal § 124 ods. 1 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z., na nové účinky, ktoré s ním spája § 27 ods. 5 D. s. p.

15. Z týchto dôvodov disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu postupom podľa § 46 ods. 5 D. s. p. zmenil pôvodné rozhodnutie o zastavení konania tak, že disciplinárne konanie proti disciplinárne obvinenému prerušil podľa citovaného § 27 ods. 5 D. s. p.

16. Už len pre poriadok sa pripomína, že týmto rozhodnutím vyčerpal disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu predmet odvolacieho konania podľa § 46 ods. 5 D. s. p. Zmena pôvodného rozhodnutia o zastavení konania potom znamená, že by sa naďalej malo pokračovať v doteraz neskončenom (prvostupňovom) disciplinárnom konaní voči disciplinárne obvinenému. Disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu by tak mal v tomto konaní pokračovať podľa § 46 ods. 1 D. s. p. Keďže však v prerokúvanej veci sú dané dôvody jeho prerušenia podľa § 27 ods. 5 D. s. p., je toto prerušenie prekážkou takého pokračovania. Ak by sa však disciplinárne obvinený opätovne stal sudcom, bude disciplinárny senát podľa § 27 ods. 5 časti vety za bodkočiarkou D. s. p. v disciplinárnom konaní pokračovať na základe § 46 ods. 1 D. s. p.

17. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 5 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.